

Umetnik in ženska.

Procoj

zvenijo zvezde zopet kot nekdanj,
zlatijo vale, črez tihotni gaj
gredo — postoj,
da se pogovorim s teboj
pri jasnih pričah teh.
Kaj roke v mojih ti drhte dlaneh
kot plahi ptički dve?

Ker se boje,
da ne dosežejo tvojih daljin,
tvojih višin nikdar.
Ti si kot daljnih carstev sin
tuj in teman;
kot od plamenov čarnih vžgan
je tvojega očesa žar,
od mene, preko mene hrepeni —
zato, glej, vedno se bojim,
da te v daljavi ne zgubim,
glej, ker ne morem za teboj . . .

In ker me ljubiš ti, in ker si moj,
vem : sam se naskrivaj bojiš,
da svojih dalj ne izgrešiš,
in da ostaneš sam z menoj
brez svojih daljnih, tajnih zvezd,
in da ti dolgčas bo po njih
pri meni, in tvoj duh bo tih.
Pove j, ni tvoja to boleost?

Daj, naj poljubim te oči,
ki so mi v dušo gledale,
daj, naj poljubim ustnice,
ki so mi to povedale!
Za to besedo ves sem tvoj —
zdaj vidim : čutiš za menoj.

Oton Zupančič.

Pomladnji veter.

E, mačice! Kdaj pa ste splezale
tak naglo na vrbinje?
Ni dolgo še, kar v inje
zavite so veje iztezale
se v mraz.

Pa kdaj si, glog, si cvetja nabral?
Kot iz snežink posneto
je v bele čipke speto —
Kaj res že kučmo z glave dal
je čas?

Pa deklice! Kaj je dahnilo v vas?
Kaj vam oči je vžgalo,
kaj v nedrih vam pognalo?
„Pst! To se ne pove pri nas
v obraz!“
Pa ne!

Oton Zupančič.